

Recensie: Here we are now****

Zaal Zirkus Antwerpen
vrijdag 1 december 2017

foto © compagnie Schmaltz

Recensie:

Met 'Here we are now' volgt ruim twee jaar na 'Het Hamiltoncomplex' van Lies Pauwels ein-de-lijk een antwoord van de jongens op deze uitsluitend door meisjes gebrachte voorstelling. 'Here we are now' verwijst naar de tekst van 'Smells like teen spirit' van Nirvana, een zoektocht naar identiteit tussen het kind zijn en volwassen worden: van jongen naar man. De geur kunt ook letterlijk nemen, met chemische douches (deo) die soms de voorkeur genieten op een echte douche in die jonge jaren. 14 tieners tussen 13 en 17 werden door het al vaak bekroonde amateurgezelschap compagnie Schmaltz gacast. Samen met hen creëerde het vanuit improvisatie en aangereikte ideeën deze voorstelling die de leefwereld van de tiener door de jaren heen toont. Die van de ultieme vrijheidsstrijd om los te komen van (al te betuttelende) ouders. Een strijd die elke generatie voert. Rebelle dus. Al toont 'Here we are now' naar ons gevoel rebelle iets te veel met de handrem op. Er mocht vooral niets of nauwelijks wat sneuvelen, en da's jammer. In werkelijkheid gaat het er naar ons gevoel scherper en harder aan toe.

Moonen en masturberen Wat hadden we dus maar al te graag bierflesjes tegen de grond zien gaan, glasscherven overal op de vloer gezien, stoeltjes stuk zien slaan tot er geen spaander van heel bleef tijdens een vechtsceñe. Dat kregen we helaas niet te zien. En hoewel het bier gieten over een kerel best wel herkenbaar was, en het experimenteel gedrag treffend getoond werd door stoelen op elkaar te plaatsen, daarop te gaan staan waarop een ander de boel vakkundig onderuit mocht halen, haalde de productie naar ons gevoel hier niet alles uit wat erin zit ook al wordt er gemoond (twee tonen hun bloot gat) en suggereren ze dat ze collectief masturberen tegen de backdrop.

Beperkte bewegingsruimte Staan op het podium: Jesse Van As, Joppe Van den Bergh, Kobe Rodyns, Eliot Slosse, Lander Kersbergen, Rik Joossens, Lucas Dirckx, Joppe de Hert, Mats Proost, Inias Wuyts, Dylan van den Bossche, Nik Raeymaekers, Dries Cornelissens en Andres Van De Walle. Een van de sterktes van de voorstelling is ongetwijfeld de drang die alle jongens ooit voelen om zich als een meisje te verkleden. Het levert in deze voorstelling een heerlijke sneer op aan het adres van het vrouwelijk geslacht van zodra de jongens hun jurkjes aan hebben. 'Ik voel de drang om te gaan zagen.' of om 'nee te zeggen wanneer ik ja bedoel.' en 'Ik ben ineens mijn oriëntatiegevoel kwijt.' zijn maar enkele hilarische opmerkingen in deze sceñe die volgt op een heerlijke choreografie op Sia's 'The greatest' al voelt het speelveld van zaal Zirkus waarop de veertien het moeten doen op zo'n momenten wat krap aan, hoewel dat aan de andere kant ook de leefwereld van een puber mogelijk toont: een waarin die te weinig bewegingsvrijheid heeft. 'Here we are now' toont ook hoe hard jongens kunnen zijn in hun selectie wie erbij hoort en wie niet. De jongste is gewoon nog te jong voor hen en zijn aanwezigheid op de sceñe van zaal Zirkus wordt dus hoogstens gedoogd. Nooit zal ie echter tot de groep behoren.

Keurslijf Uitsloven in hun turnpakjes doen ze al pompend, stretchend, enz. op de tonen van New Orders 'Blue Monday' uit 1983 " een verwijzing naar de jaren '80 is het ook waar het uiterlijke (net als nu overigens) een prominente plaats innam. Ondertussen gaan de jongens op zoek naar een eigen identiteit. 'Wie zedde gij feitelijk?' is dan ook van toepassing op elke tiener op de sceñe die zich nog volop fysiek en mentaal aan het ontwikkelen is. Openen doet 'Here we are now' met de

jongens die woelen in hun slaapzakken op de tonen van David Bowies 'Space Oddity', vervolgens proberen op handen en voeten te staan, om om de zo veel tijd te vallen, en zo geleidelijk na heel wat mislukkingen ook, recht te komen en op beide benen staan. Je kan er enerzijds de evolutie van de mens in zien, maar het even goed ook minder ver gaan zoeken: een puber die een poging doet om uit zijn bed te geraken. Met een 'A' die uitgeroepen wordt, toont men de mannelijkheid, de woede al van bij de start ook. Maar die is op zijn zachtst gezegd nogal schattig uit de mond van een puber net als het a capella gezongen 'Smells like teen spirit' waaruit al het stoere in die versie wel uit weggezogen lijkt. Idem bij 'My My, Hey Hey (Out Of The Blue)' van Neil Young wanneer de kerels hun kostuums aandoen wat op zich een grappig zicht is. In een keurslijf worden de jongens gestoken, op school, tijdens plechtige (familie)momenten, en dit terwijl een kostuum in de verste verte niet past bij hun identiteit en de levensfase die ze doorlopen. Dat in combinatie met het nummer van Neil Young is subtiele maar vlijmscherpe maatschappijkritiek.

Seks Ook confronterend zijn de jongens wanneer ze hun ouders imiteren en vlijmscherpe kritiek uiten in de 'Stop met ons ...'-scène waarin ze stellen dat hun ouders vergeefse moeite doen om mee te zijn met hun tijd terwijl ze gewoon oud zijn, dat hun kledingsmaak al lang niet meer dezelfde is, dat ze ook nu weer te laat thuis zullen zijn, 'Ik moet de grens over. Alles is al eens gedaan. Maar niet door mij.' luidt het. Helemaal te gek wordt het wanneer ze hun ouders gaan parodiëren met verwijzingen naar al dat gezaag omwille van dat ene lievelingsshirt dat ie veel te lang draagt, de was die niet vanzelf in de wasmand geraakt, muziek die te luid gezet wordt, de moeder die het gevoel heeft weer tegen de muren aan het praten te zijn en verbouwereerd is dat ze geen kus meer van haar tienerzoon krijgt, enz. Dat kerels om de zes seconden aan seks zouden denken, proberen ze om te keren door er 5 aan te denken en de zesde eens niet. Het levert een tekstfragment op zoals: 'Seks.', 'Seks', 'Seks', 'Seks', 'Seks', 'Ocharme een dood vogeltje!' Hiermee willen ze volgens ons wat voor onzin er geschreven wordt in vrouwenmagazines allerhande doeltreffend te kijk zetten. Finaal zien we de strijd tussen jongens om een meisje te versieren. Als geile pubers (en players als je wil) staren ze het publiek aan op zoek naar een prooi waar ze met hun hormonen bij terecht kunnen.

Zelfmoord Het knapste tekstfragment zit ongetwijfeld in een monoloog waarbij een jongen vertelt over een nachtmerrie waarin ie op de rand van een gebouw staat en de diepte inkijkt. 'Je beseft dat je niets bent. Een stofje' klinkt het waarna ie beschrijft hoe alle gevoel uit je lichaam gezogen wordt tijdens de val. 'Here we are now' staat dus ook stil rond een moeilijk thema als zelfmoordgedachten of -dromen/nachtmerries en de angst deze (opnieuw) te gaan beleven.

Pubers. Je houdt van ze of je haat ze. 'And if, you don't love me now. You will never love me again. I can still hear you saying you would never break the chain.' klinkt het dan ook op het einde in Fleetwood Macs 'The Chain' waarbij kameraderie het uiteindelijk wint van vetes, van de drang om zich te bewijzen tegenover een ander, lijkt deze voorstelling mee te willen geven. 'Here we are now' is knap amateurtheater al mocht het er zo nu en dan wat scherper en harder in aan toe gaan. Want dat is de mannenwereld nu eenmaal ook.

< Bert Hertogs >

'Here we are now' wordt wegens succes hernomen op 2 en 3 februari 2018. Meer info op schmaltz.be